ses meeles. Ühel pääwal ütles tema naene: „Ütle mulle, kust oled sina selle suure rikkuse wõtnud, kellega sa selle ilusa maakoha, majad ja ajad oled ostnud?“ „Mis tarwis see küsimine?“ wastas mees. „Prunkigem seda, mis meil on, tänuga Jumala wastu, kelle käest kõik head annid tulewad.“ Aga naene waewas teda iga pääw oma küsimistega, kunni tema wiimaks, et rahu saada, temale kõik jutustas, ka et tema oma wendade raha hoiab, et seda parajal ajal nende omade kätte anda. Wiimaks kinnitas ta naest, et seda saladust mitte ei peaks wälja lobisema.

Aga ei kuigi kaua päräst seda aega juhtus ta oma naesega, kes wäga riiakas oli, tülisse minema. Warsi karjus naene walju healega: „Kas sa tahad mind ka surmuks lüüa, kuda sa seda oma wendadele ja kuninga sulastele oled teinud?“ Üks tüdruk juhtus seda juttu kuulma, jooksis naeste juure ja andis neile seda teada, mis ta oli kuulnud. Wendade naesed tõstsiwad noore mehe peale raske kaebduse kuninga ees, kui oleks ta oma wennad ja ka kuninga teendrid äratapnud.

Kuningas andis kindlat käsku, noort meest kinni wõtta ja seda asja hoolega läbikatsuda. Kaebduse alune aga palus, et teda peaks kuninga ette wiidama, kus tema kõik tahab ülestunnistada.

Kui teda kuninga ette wiidi, langes tema põlwili maha ja ütles: „Oh herra, mina olen see noorem neist wendadest, kes sinu juures teenisiwad ja kellele sa lahkumise tunnil luba andsid, kas sada kuldraha ehk kolm tarkuse sõna enesele palgaks wõtta. Mina wõtsin tarkuse sõnad sinu käest, olen aga paraku kolmandamast wäga wähe lugupidanud.“ Nüüd jutustas ta kuningale kõik, mis oli sündinud ja lõpetas nende sõnadega: „Sina näed nüüd, oh kuningas, et kahe esimese tarkuse sõna lugupidamine mind õnnetuse eest on hoidnud, kolmandama üleastumine aga surma wärawa ette saatnud. Kui mina oma naesele seda saladust mitte ei oleks rääkinud, siis ei oleks mina praegu mitte nõnda õnnetu, kui mina olen. Kui suure õnnetuse sisse wõib ettewaatamata meel inimest saata!“

„Tõuse üles,“ ütles kuningas, „mina usun sind, sina pead wabaks saama ja ka see raha peab sulle kingitud saama, mis sina ojast leidsid ja mis minu sulased senna oliwad ärakautanud. Sa näed nüüd, kui wäga tõsi Salomoni sõnad on: „„Parem on tarkust koguda kui raha.““ Mõni õpetus näitab kaunis halw olewat, aga ommeti wõib see oma ajal mõnda suurt kasu saata, kui seda hoolega tähele pannakse. Ei olegi